

хрсталака; спуска се върху единъ францужки офицеръ, който бѣ взелъ пушката на единъ убитъ войникъ, за да я напълни, и сгазва на земята издигнатия прикладъ на пушката.

Французинътъ скоква... съ дѣсната ржка изтегля револвера — сжщото върши и нѣмецътъ... а слѣдъ това всѣки олавя съ лѣвата си ржка готовата за стрѣлба дѣсница на противника и, бранейки се, държи я здраво къмъ небето... Една секунда враговетъ се изглеждатъ съ закървавени очи, не вече човѣци — а скърцащи съ зжби звѣрове... слѣдъ това

се почва една бърза усилена борба: чиято дѣсница се освободи по-напрѣдъ, той ще насочи цѣвѣта на револвера си въ сърдцето на другия...

Вили, който, пѣхтейки, бѣ падналъ на колѣни, гледа вѣцпененъ ужасаващата игра: французинътъ — брадатъ исполинъ, старъ войнъ, на широкитъ му гърди отличия отъ Алжиръ и Кримъ, — тънъкъ, нѣженъ младежъ — нѣмецътъ... годеникътъ на София...

И ето че дѣсницата на нѣмеца се прѣгъва

назадъ отмалѣла... бѣсно се дърпа въоръжената ржка на противника — скоро тя ще бжде свободна... свободна и София Шиферсъ....

Вили скача на краката си... само петъ крачки го дѣлятъ отъ групата на борящитъ се офицери...

Една секунда люта сърдечна борба... Нека най-послѣ дюселдорфецътъ да се грижи за себе си... и ако той загине... не гинатъ ли хиляди наоколо?

Но София ще плаче... ще се отчае... заради него...

София...

А пѣкъ — нели и той е другаръ?!!

И единъ бързъ скокъ... щикътъ на Вили се забожда до дрѣжката въ корема на фран-

цузина. Той полита... Изстрѣлътъ отъ револвера му не олучва... тежко пада едрото тѣло въ хрсталака... поручикътъ е свободенъ.

Съ свѣтнали очи гледа той своя избавителъ... но той неочаквано се залюлява, катурва се и си хваща шията. Като чучуръ шурти между прѣститъ му кръвь...

Поручикътъ иска да го подкрѣпи... напразно... разцѣвналото младежко тѣло изнемощѣва и омеква въ ржцѣтъ му. И той го слага кротко на земята.